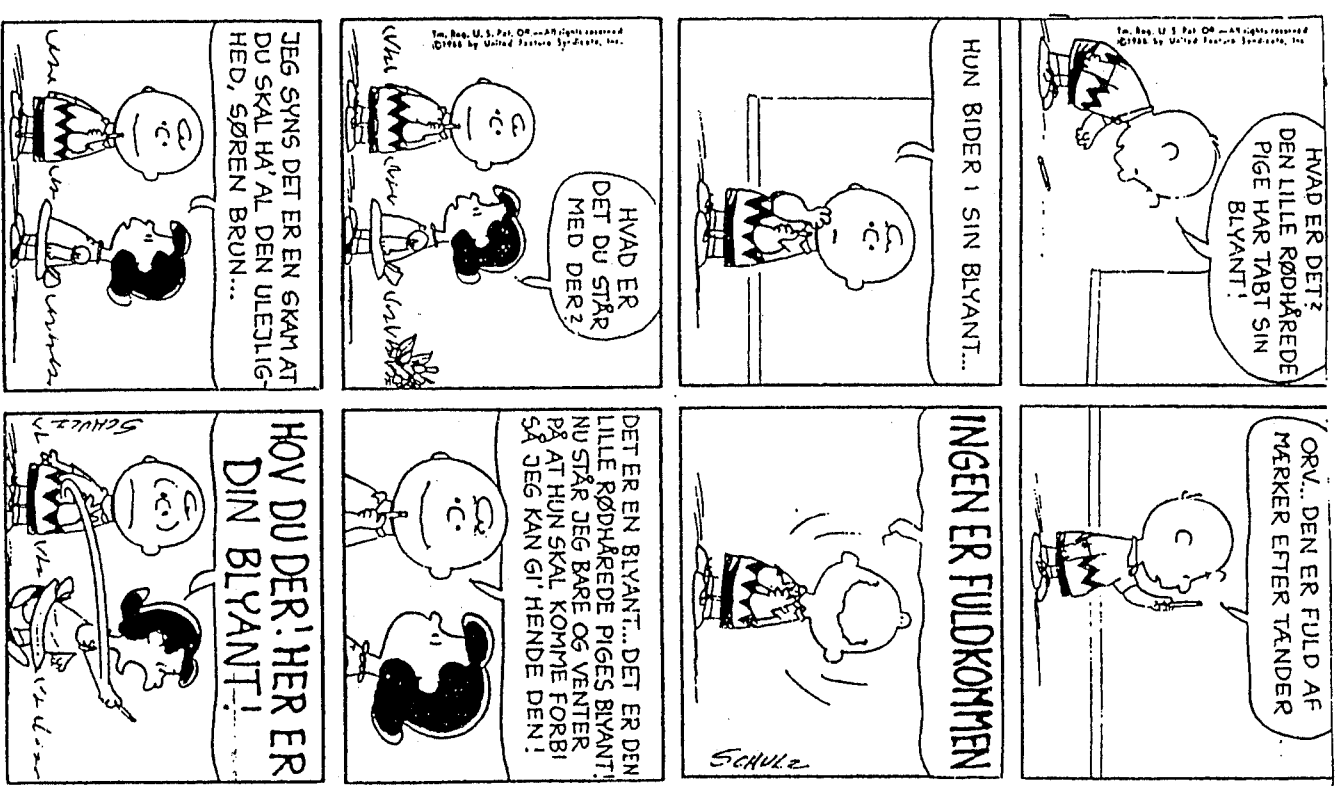

En radisehiste = 6 forskellige fortælleteknikker.

uu → hm

Om fortælle-teknik

Kilde: Radiserne: 7. samling. Tegnet og fortalt af Charles M. Schulz (Gib-dendal 1966) Billednummerering tilføjet her.

Karakteriser
de forskellige
fortællere
mht
- tid
- rum
- viden

→ Hvilken betydning har
det for historien?

VERSION 1

Engang forhindrede Trine Søren Brun i at komme i forbindelse med den lille rødhårede pige.

VERSION 2

Då Søren Brun gik i 4. klasse, sværmede han for én, som han i stil-
stille sind kaldte „den lille rødhårede pige“; men i virkeligheden
hed hun Helle. En dag fandt han hendes blyant, som hun havde
tabt i skolegården. Han så, at den var fuld af mærker efter hen-
des tænder, og denne opdagelse gjorde ham eftertænkssom. Hun
havde bidt i sin blyant, hun var ikke fuldkommen, hun var måske
alligevel ikke helt utilnærmelig.

Han stillede sig op uden for skoleporten og ventede på, at
Helle skulle komme forbi, så han kunne få lejlighed til at give
hende blyanten. Ulykkeligtvis kom Trine ud før Helle, og i sin
entfaldighed kom Søren Brun til at fortælle, hvorfor han stod og
ventede. Trine svarede, at det da var en skam, at han skulle stå
der og vente. Hun skulle nok klare det for ham.

I det samme kom Helle forbi, Trine snubbede blyanten ud af
hånden på Søren Brun og løb hen for at aflevere den, idet hun
råbte: „Hov du der! Her er din blyant!“

Søren Brun stod modfalden tilbage.

VERSION 3

En lille dreng kommer langsomt gående i en skolegård. Han er
tyndhåret og iført en lang trøje med et savtakket mønster i mør-
kere farve på tværs lidt over underkanten.

Pludselig standser han og tager en blyant op fra jorden. Den
er ca 15 cm lang; og i den ende, der er modsat den spidsede, er
der en del mærker i træet. Malingen er forsvundet på de yderste
to cm, — lidt længere inde virker den ligesom knust ved lette,
men ofte gentagne små tryk med stumpe redskaber. Drengen
knuger blyanten til sit bryst og vender ansigtet mod himlen,
mens hans mundvige langsomt trækker sig udad.

Senere står den samme dreng uden for skoleporten med bly-
anten i venstre hånd. (Det er sikkert den samme blyant). Fra
højre kommer en pige med tæt mørkt hår; hun synes at være
lævnaldrende med drengen. Hun standser en meter fra ham, så-
ledes at hun står skråt foran ham ved hans venstre side. Hun si-
ger: „Hvad er det, du står med dér“. Han svarer: „Det er en
blyant ... det er den lille rødhårede piges blyant! Nu står jeg
bare og venter på at hun skal komme forbi så jeg kan gi' hende
den“.

Pigen siger: „Jeg synes det er en skam at du skal ha' al den
ulejlighed, Søren Brun“; hun river blyanten ud af hånden på
ham, og idet hun vender sig højre om og begynder at løbe væk
fra drengen, råber hun til en lidt mindre pige, der passerer forbi
i tyve meters afstand: „Hov du der! Her er din blyant.“

• VERSION 4

Der ligger jo Helles blyant den må jeg se at give hende så nu har jeg den så stiller jeg mig her hvad er det den er helt bidd i stykker vidunderligt hun bider i sin blyant hun er ikke fuldkommen jeg tør tale med hende så nu går jeg her hen foran porten der kommer hun nok snart øv for pokker der er jo Trine den dumme tøs

„hvad er det?“

DET ER HELLES BLYANT JEG STÅR OG VENTER PÅ AT HUN SKAL KOMME FORBI SÅ VIL JEG GIVE HENDE DEN!

bare hun dog ville lade være at blande sig i alting hov der er jo Helle nu har Trine også set hende åh nu har hun taget blyanten hun render hen til Helle med den skal jeg rende bagefter nej jeg kan ikke nå det bare hun ville falde og slå sig nej nu er hun derhjemme se hendes dumme grin Helle har slet ikke set mig øv sådan går det altid.

• VERSION 5.

Nu skal jeg fortælle dig, hvor dum Søren Brun er. En dag stod han uden for skolen og gloede på en blyant, som han havde samlet op. Han sagde, at det var Helles, og at han stod og ventede på, at hun skulle komme forbi, så han kunne give hende den. Jeg kunne selvfølgelig se, at han var for bange til at han ville turde sige et ord til hende, og så fik jeg den idé at hjælpe ham, – sådan for gammelt venskabs skyld. Jeg tog altså blyanten, og da Helle kom forbi i det samme, løb jeg hen og gav hende den. Og takk dig, Søren Brun, den idiot, han var ikke engang glad for hjælpen, han blev stående som et får og så smæktor-nærmet ud.

• VERSION 6.

Børn er altså mere rare nu om stunder end da jeg var barn! Tænk Dem engang, De skulle altså bare have set, hvad jeg så forleden dag. Jeg gik jo forbi skolen som jeg plejer, men så stod der sådan en lille dreng udenfor, – helt stille og ubevægelig. Han er da vel ikke syg, tænkte jeg. I hånden havde han en forlygget blyant. Jeg tænkte han nok havde dårlige ben og ikke rigtig kunne bevæge sig. Det er jo synd, sådan noget, ikke, og så især med sådan en lille dreng. Så kom der en pige på omtrent samme alder. Hun må have forstået at drengen gerne ville give blyanten til en lille pige, der kom løbende lidt længere væk, for hun skyndte sig at tage den og løbe hen til den anden pige med den. Jeg kunne godt se på den lille dreng at han blev meget glad for hjælpen, men det hele gik faktisk så hurtigt at han slet ikke kunne nå at sige tak til pigen, der havde hjulpet ham. Det vil jeg nu ikke bebrejde ham, for han så virkelig så sød ud. – Så der kan De selv se, at det er rigtigt hvad jeg siger: Børnene er virkelig blevet meget sødere. Men de har det jo rigtignok også meget bedre. Når bare man nu ikke overdriver. For det skal man ikke! Så bliver det bare meget værre. Det har jeg altså også sagt til min niece...